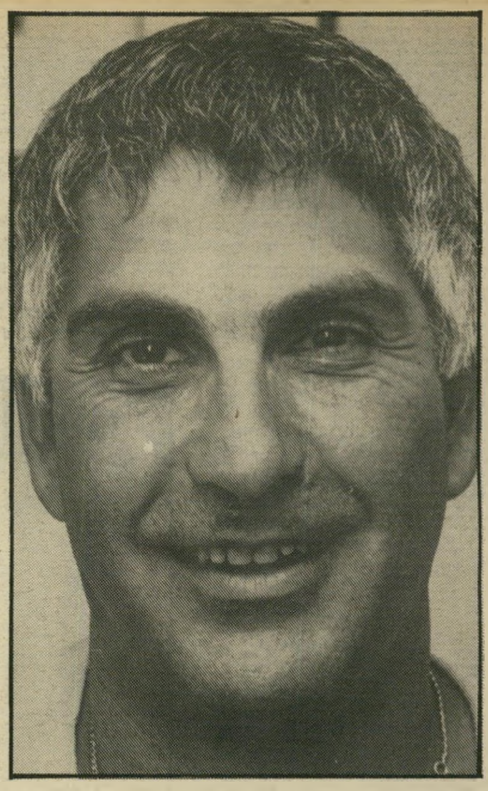

יגאל משיח:
„צריכים לשלם, לראות ולכתוב מתי ומה שרוצים!"

מחזה מאוד יוצא־דופן נראה בשבוע שעבר: שני מבקרי־קולנוע עמדו בתור לקולנוע וקנו כרטיסים בקופה. הסתבר שיש סיכסוך בין מפיצי־הסרטים לבין מבקרי־הקולנוע, והמפיצים מענישים את המבקרים באי־הזמנתם להקרנות מיוחדות. עוד נודע, שמבקר־הקולנוע של דבר, יגאל משיח, הוא אחד האחראים לסיכסוך הנ"ל.

האומנם אתה אשם? שאלנו את יגאל משיח.

הסיפור הוא יותר מסובך. במשך שנים היה הסכם ג'נטלמני בין מפיצי־הסרטים לבין המבקרים, שהם יכתבו ביקורת על סרטים

קולנוע

רק אחרי שהסרט עצמו רץ באולמי־הקולנוע. לעומת זאת פריוויו (סקירה מוקדמת) מותר היה לכתוב מייד.

כבר מהתחלת עבודתי בדבר הסידור הזה מאוד לא מצא חן בעיניי, וראיתי בו שרות למפיצים, ולא לקוראים. מאחר ואני רואה את חובתי היחידה לקוראים דווקא, פשוט התעלמתי מההסכם הזה ולא כיבדתי אותו.

● אם לא כיבדת את ההסכם כבר זמן רב, למה התפוצצה הפרישה דווקא עכשיו?

היתה איזו מריבה בין איציק קול, המייצג את המפיצים, לביני. המריבה היתה על אלף דברים, ולאו דווקא על העניין הזה. אבל איציק קול ומנחם גולן החליטו להפסיק ולהזמין להקרנות אותי ואת מאיר שניצר, שצידד בי. תא מבקרי־הקולנוע החליט שאין דבר כזה לא להזמין חברים מסויימים להקרנות, ולכן החליט התא להחזיר את תעודות־המבקר לאגודת־העיתונאים. מאז כל המבקרים עומדים בתור לקופה, קונים כרטיס, רואים את הסרט מתי שהם רוצים, וגם כותבים מה שהם רוצים וכאשר הם רוצים. אני, בכל הכנות, חושב שכך זה צריך להיות.

● שמעתי שכמה ובכמה מבקרי־קולנוע מאוד לא נהנים מהסידור החדש של עמידה בתור ותשלום מלא עבור הכרטיס.

אני באמת מצטער על חוסר־הנוחיות שלהם, אבל ההחלטה לא היתה שלי. תא־המבקרים החליט, ואני חושב — בצדק.

אסתר עילם:
„הגברים זוממים לשלוט עלינו ועל גופותינו!"

עוד לא יבש הצבע השחור שהותז על־ידי החרדים על מודעות־פירסומת ברחבי הארץ, והנה צבע טרי מותז שוב. אלא שהפעם המתיזות הן נשים, וגם האידאולוגיה שמאחורי ההתזה שונה. הפעם זה בשם הפגיעה בנשים. אילו נשים, בדיוק, נפגעו מהמודעה – שאלה דניאלה שמי את אסתר עילם, יו"ר איגוד הפמיניסטיות בארץ.

כל הנשים.

● את מבינה שזה מאוד לא מדייק. אני אשה, ואני לא נפגעתי בכלל מהמודעה. אולי תסבירי לי ממה היית צריכה להיפגע ממודעה שמפרסמת בגדים?

המודעה הזאת היא הסתה לאלימות נגד נשים. אם מבינים את המודעה, מבינים שהראש לא שייך לגוף וגוף ללא ראש הוא גופה. ברור לכל שעם גופה אפשר לעשות כל דבר. להכות, לאנוס, הכל. אנחנו חיות בעולם של טרור!

● אני רואה שאין סיכוי שנסכים בעניין זה, אז הבה ונעזוב אותו. מה שמציק לי זה שאתן ערשות

פמיניזם

דברים המנוגדים לחוק, יאפיון משתמשות בשמי כבנפגעת. כולנו צעקנו כשהחרדים ריססו מודעות. למה להם אכפת, ולכן מותר?

אצלנו זו הגנה עצמית:

● נגד מה?

נגד המזימה של הגברים להמשיך ולשלוט עלינו ועל גופותינו!

● כלומר, את כיו"ר האגודה אינך מוכנה לגנות את המעשה שעשו כמה מחברותייך?

אני באופן עקרוני נגד אלימות. אבל, לדעתי, הפעולה שנעשתה היא עדיין בגבול אי־האלימות. נשים הן יצורים לא־אלימים. ברור לכולם שאילו הגברים היו נעלמים מן העולם, היה שורר שלום בכל מקום, והמילחמות היו נפסקות.

● ועד שהגברים ייעלמו מהעולם, את תמשיבי לגנות את הגברים החרדים שריססו מודעות?

כן: כי האידאולוגיה שלהם היא פטריארכלית. הם בזים לאשה ורוצים לשלוט בה. המעשה שלהם זה לא כמו המעשה של הנשים. הריסוס שלהם מכסא שינאה לנשים. ולכן אגנה אותו.

● כלומר, המעשה בלי אינו חשוב. מה שחשוב זה מה חשב האיש ברגע שעשה אותו?

אני יכולה לגנות רק אקטים אנטי־נשיים.

אסא כשר:
„כאשר רואים מתאבד צריכים לנסות להצילו!"

השבוע ניסו זוג קשישים, עירים ומאוהבים, להתאבד ביחד. השניים השאירו מיכתב מפורט בנוגע לצוואתם, וכן על רצונם להיקבר יחדיו. הבעל הצליח במעשה, האשה נכשלה. הרופאים הצליחו להציל את חייה.

ביקשנו לברר עם הפרופסור אסא כשר, פילוסוף המתמחה בתורות־המוסר מתי יש לנו זכות להתערב בחיי הזולת.

אנחנו מכבדים את זכות הזולת להכריע בקשר לגורלו, מתוך

התאבדויות

הנחה שהוא יודע מה הוא רוצה ומתוך הנחה שהוא נייחן בשיקול־דעת. כשרופא מבקש להציל חולה, הוא צריך את רשותו או את רשות מישפחתו.

אין אנו נותנים לילדים קטנים לעשות ככל העולה על רוחם, בשל העובדה שעדיין אין להם שיקול־הדעת.

אותו הדין גם לגבי מפגרים.

● האם זה מוסרי להציל אדם שרץ לו בחיים, שאינו ריצה להמשיך לחיות ומבקש להתאבד?

זו חובתי המוסרית להציל אדם, כשאיני יודע עליו דבר. אם אני רואה אדם המנסה לקפוץ מן הגג, עליי לנסות לשכנע אותו שלא לעשות את המעשה. יכול להיות שאינו יודע בדיוק מה הוא עושה. שכן אולי, אילו היה מחכה קצת, היה אולי משתכנע שלא לקפוץ. אני חייב לנסות לשכנע אותו, שכן אם לא אעשה דבר, החרטה תישאר ריקה.

צריך לעשות הכל כדי להציל אדם, שמא עשה את מעשהו ללא שיקול־דעת. כשמישהו מן הצד אינו יודע עליו דבר, זו חובה להפריע לו במעשה ולהצילו.

שונה הדבר כשיש לי בסיס מוצדק להניח שהוא יודע מה הוא עושה. אז לא אכפה עליו טיפול או עזרה. לדוגמה, אם אני הרופא הפרטי שלו, והאיש מסרב באופן הצלול ביותר לקבל עזרה. כשהוא יודע בדיוק מה מצבו, ואני יודע שהוא מבקש למות — אז לא אכפה עליו טיפול ועזרה.